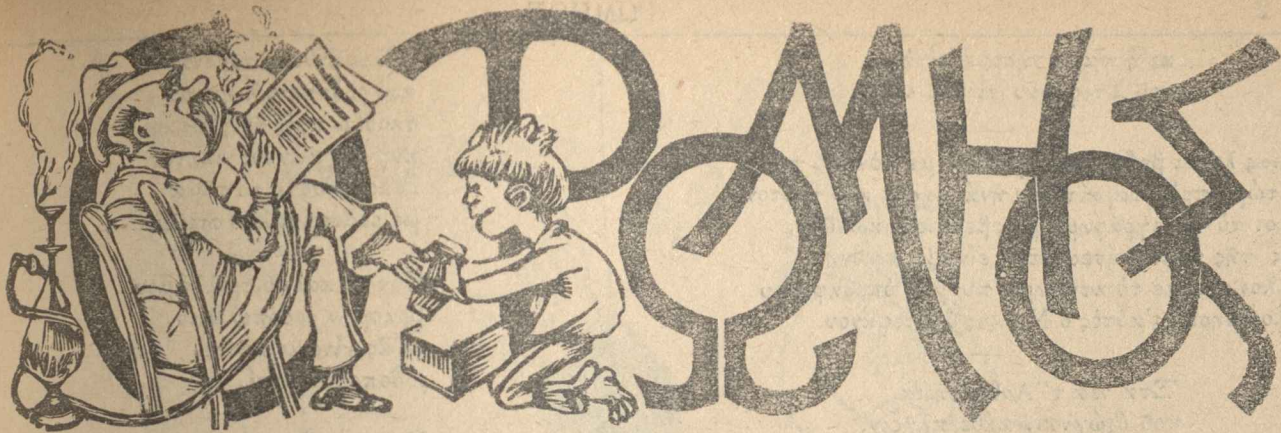

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
έλο για την' Ανόρθωσι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Μάη τέσσερης και δέκα,
βράζ' ή πλάσις ή ζευζέκα.

Χίλια κι' εκατό κι' έβομηνταένα,
κι' απ' έδω κι' εκεί ρόδα πατημένα.

Έστο Ζάππειον δεινός πόλεμος ραδινός.

Φ. — Σήμερον άνθολατρείαν τὸ Ρωμαίικο νοσεί...
είδες πόλεμον άνθέων εἰς τὸ Ζάππειον και σύ;

Έσπευσε νά' δῆς, καλέ μου,
έκρηξιν άνθοπολέμου;

Εἰς τὸ Ζάππειον έπηγες
μέ λουλούδια στολισμένος,
ή και πάλι ξαπλωμένος
έχαφτες μονάχος μυίγαις;

Δέν' πήγες εἰς τὸ Ζάππειον, ποῦχαν πολέμου σφρίγος
οἱ Βασιλεῖς, οἱ προύχοντες, και κόσμος οὐκ ολίγος;
Π. — Πῆγα κι' έγώ' στὰ Ζάππεια και' στῆς Δενδροστοιχίαις
κι' έξέχασα, βρε Φασουλῆ, τῆς τόσκις δυστυχίαις.
Φ. — Με σκέψεις σοῦπα κι' άλλοτε πῶς τίποτα δέν βγαίνει...
Π. — Και ποῖος σέ τέτοιο πόλεμο προθύμως δέν πηγαίνει;

Ένθ' ή' στο χέρι σαν κρατῆς
για ξίφος, για τουφέκι,
πάντα γυρίζεις νικητής
στο σπῆτι σου, ζευζέκη.

Όταν άνθη σου πετοῦν,
όταν άνθη τοὺς πετάς,
νικητῇ σέ χαιρετοῦν,
νικηφόρους χαιρετᾷς.

Ένθοπόλεμος μεγάλος
όλος άνθησις και κάλλος,
ποῦ ξυπνᾷ τὸ χαῦνον σῶμα

και τὰς φύσεις τὰς νωθράς,
κι' αίματόνεται μέ χρῶμα
παπαρούνας έρυθράς.

Πότος πόλεμος άνθέων
στην φυλήν των ήμιθέων.
Πόσον κόσμον έξεγείρει
λουλουδάτο πανηγύρι.

Φ. — Κι' έμένα μ' έσκασαν ποῦ λες των Τούρκων οἱ Καδῆδες
κι' άγκάθια μ' άγκιλώνανε και σουβλεραῖς τσουνίδες.
Έκυτόταξα περίλυπος τὸ ροδο και τὸ κοῖνο,
μά και τὸ τηλεγράφημα του Ρήγα μας έκείνο,
στον κύριον Μαλαγαρδῆ, Δήμαρχον Ηρακλείου,
βεβαίως συνετάραξε την γήν του Βασιλείου.

Μ' έσκασαν άλλεπάλληλα και πάλιν γεγονότα
και μοῦλεγαν πῶς έγινε συμβούλιον στην Πύλη,
και μοῦλεγαν πῶς ή Τουρκιά μπορεί καμμία νότα
γι' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα σ' έμᾶς νά ξαναστείλῃ.

Τηλεγράφημα, Καδῆδες, μοῦ γανόνουν τὸ μῆαλό,
και μέ κάνουν σαν τρελλό.

Τηλεγράφημα, Καδῆδες, κηδεμόνες μας, προστάται,
εἰς αὐτὰ και τώρα πάλιν
τὸ μῆαλό μου περισπᾷται,
και ξεχνῶ την άνθοπάλην.

Κι' αν εἰς άνθη μέσα πλέη
τὸ Ρωμαίικο καμῖνι,

κι' ἡ παραίτησις ἐκείνη
τοῦ Στεφάνου τί σοῦ λέει;

Υγείας λόγοι βεβαιούν καμπόσοι με τὸν νοῦ των
πῶς τώρα πρὸς παραίτησιν ἠνάγκασαν καὶ τοῦτον.
Ἄλλοι τὸ τηλεγράφημα μᾶς βεβαιούν, κωθῶνι,
αὐτῆς τῆς παραίτησεως πῶς εἶν' αἰτία μόνη,
κι' ἄλλοι πῶς με τὸ κτύπημα πυγμῆς ὑπερηφάνου
ἐφυλλορρήσε κι' αὐτὸς ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου.

Ἰστά νέα τ' Ἀνθεστήρια,
ποῦ διώχουν κάθε πλῆξιν,
γὰρ τοῦτα τα μυστήρια
ποῖός θά μᾶς δώσῃ νύξιν;

Ἰστὴν ἄνθησιν τῆς φύσεως
ποῖος θ' ἀνερευνήσῃ
καὶ τὰ τῆς παραίτησεως
ἐκείνης τοῦ Διονύσου;

Τώρα, ποῦ πλέει χαρωπὴ καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἐντὸς ἀνθοθαλάσσης,
τώρα, ποῦ καὶ στὰ Ζάπεια κι' ἐκεῖ στὰ Παριλίσσια
τελοῦνται κι' ἀνθοπόλεμοι καὶ νέα Διονύσια,
ποῖος τὸν Διονύσιον ῥωτᾷ τῶν Ἀνακτόρων
πῶς παραιτήθη σὲ καιρὸν ἀμυῆς στεφανηφόρον;

Τηλεγράφημα, Καδῆδες, ὁ Στεφάνου, κι' ἄλλα τέτοια
μοῦφεραν πολλὰ σελῆται,
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ φρενήρης
πρὸς ἀνθέων πανηγύρεις,
κι' εἶπα τᾶντι μου νὰ βγάλω
μ' ἀνθοπόλεμο μεγάλο.

Ἀνθοπολέμου δυνατοῦ
τὸ μένος ὕμνωδῶ...
τὶ Βασιλεῖς, τὶ Φοιτυτοῦ,
τὶ κόσμος εἶν' ἐδῶ.

Εἰς τῆς ἐξέδρας ἀρχοντῆς καὶ πόζα κάθε Δόγη,
κι' ἐξω τοῦ κιγκλιδώματος χάσκει τὸ σκυολόγι.
Ἀμάξια πᾶνε κι' ἔρχονται με ρόδα στολισμένα...
σπεῦσε καὶ σὺ μ' ἐμένα,
κασίγνητός μου κάρρα,
ποῦ δὲν κρατεῖς δεκάρα,
ν' ἀνθοστολίσῃς κάρρα.

Εἰς ἄνθησιν ἐλπίζω,
ροδόφυλλα σκορπίζω,
ροδόφυλλα ζητῶ,
ροδόφυλλα πετῶ.

Θέλω σὰν τὸν Καλλιγούλα τούτη τὴν μεγάλ' ἡμέρα
τὸ Ρωμῆϊκό με ρόδα νὰ τὸ πνίξω περὰ πέρα.
Ἀνθησις, ζωή, χυμός,
ἀνθορρόας ποταμός.

Σὲ κατακλισμένον καὶ σάλον
ἐντροφῶ ροδοπετάλων,
με ροδοπολέμους παίζω,
ροδοπέταλα πκντοῦ,
ρίξετε καὶ στὸν Ἐντοῦ,
καὶ στὸν Τῶφνελ τὸν Ἑγγλεζο.

Ὅλος ἐνθουσιασμένος
καὶ ροδοπεταλωμένος
σκουζῶ πρὸς ἀνορθωτὰς
καὶ πυγμαίους νικητὰς:
ξεκουράσετε τὸ σῶμα
με ροδοπετάλων στρώμα.

Κύττα καὶ σύ, τρελλέ μου,
βρασμὸν ροδοπολέμου,
κι' ἄς γίνωμε, κουτέ,
ροδοπεταλωταί.

Πάντα ρόδα νὰ κρατῆς,
καὶ ροδοπεταλωτῆς
νὰ πηγκίνης, κακομοίρη,
μες' στὸ ροδοπανηγύρι.

Τὰ ρόδ' ἄς τραγουδήσωμε,
καὶ μέσα σὲ πανέρι
ροδόφυλλ' ἄς μαδῆσωμε
καὶ με τὰ δρό μας χέρι.

Μάδα, Περικλέτο, μάδα,
καὶ τὰ ρόδα μὴ λυπᾶσαι
μες' στῶν ρόδων τὴν κοιλάδα,
καὶ με τοῦτα μοῦτρα σπάσε.

Καὶ σὲ μοῦτσουν ἄλλοφύλων
βροχὴν σκύρπα ροδοφύλων,
καὶ μὴν παύης, Περικλέτο, σὲ ροδόφυλλα πηδῶν...
μέγας εἶναι τοῦτ' ἡ πλάσις κι' ἀνεξάντλητος ρόδων.

Εἰς τὸ Δαφνὶ δαφνῶνες,
στὸ Κάστρο Παρθενῶνες,
στὸ Ζάππειο ροδῶνες,
καὶ πέραν ἐλαιῶνες,
ποῦ τοὺς ὕμνου αἰῶνες.

Ὅταν ἀπὸτε μαλλῶνης
με τὸν ξύλινό σου φίλο,
νὰ τὸν ροδοπεταλῶνης
δίχως νὰ τοῦ δίνῃς ξύλο.

Σὲ ρόδα νὰ ξαπλώσωμε,
καὶ παίζοντας σαντούρια
νὰ ροδοπεταλώσωμε
ἄλογα καὶ γαϊδούρια.

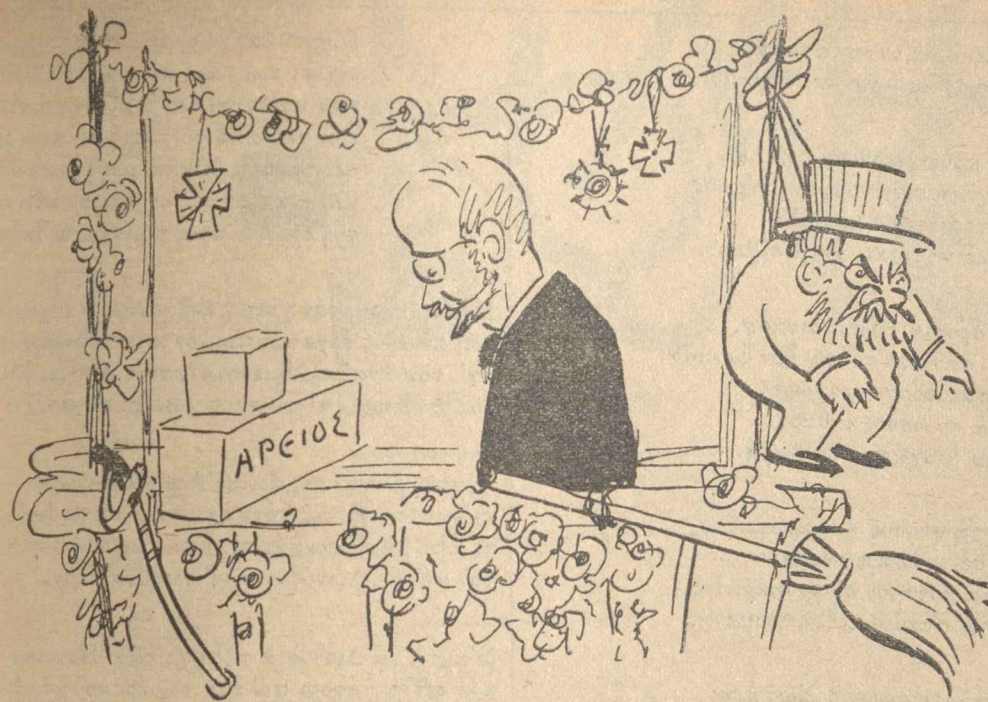
Ἄς ροδοπεταλώσωμε κι' ἐκεῖνο παραχρῆμα
τὸ ζῶντικὸ γαϊδούρι,
ποῦ λένε, στραβομούρη,
πῶς διόλου δὲν τὸ σήκωσε τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλίμα

Μέσα σὲ δίνην
πετῶ ροδίνην,
κι' ἐγὼ ζαλίζομαι
καὶ στροβιλίζομαι
σὰν ρόδου φύλλον
ἐντὸς στροβίλων.

**Ροδίξ' ἡ νέα πλάσις
με ρόδων παρελάσεις.**

II.—

Εἶδ' ἀμάξια, κάρρα, σούστεις,
εἶδα, Φασουλῆ, καὶ φούστεις,
καὶ Πριγκήπισσις κι' Αὐγούστεις.

Ἄνθη πέφτουνε βρεγμένα
στὴν ροδίνην καταιγίδα,
καὶ ξεβάφουν παρ' ἐλπίδα
μάγουλα φτεασιδωμένα.

Φύρδην μίγδην στὴν ἀντάρρα
χρῶμα ρόδων καὶ φτεασίδι...
ἔπεσαν κι' ἀπέξω κάρρα
φορτωμένα με γρασίδι.

Μὲ παπαρούνας, Φασουλῆ, καὶ στάχρα στολισμένο
τὸ κάρρο τὸ χωριάτικο περὶ χαριτωμένο,
καὶ με τὰ Μεγαρίτικα καμπόσα κοπελούδια
τραγουδοῦσαν λιγερὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Κάτω στὰ περιβόλια βροῦνε τὰ βιολιά,
χρᾶναι κι' ὁ Λευτέρης, ὅπου φορεῖ γαλιζιά.
Κάτω στὰ περιβόλια λαγοῦτο καὶ βιολί,
καὶ θίβετ' ἕνας Μήτσος, ποῦ χεὶ χρυσὸ μαλλί.

Κάτω στὰ περιβόλια μαζώνεται κοπάδι,
χρᾶναι κι' ἕνας Κόντες με δρό τουλούμια λάδι,
καὶ ὁ γέρο Μαυρομάτης πηδᾷ με τὸν Δραγούμη
καὶ τὴν Κυβέρνησι του τὴν ἔκανε τουλούμι.

Κάτω στὰ περιβόλια χαρούμενος γλεντᾷ
κι' ὁ Βουλευτὴς ὁ Βάρνης με τὸν Καρασεβντᾶ.
Κάτω στὰ περιβόλια χορεύει κι' ἡ Βουλῆ,
ἐπίνει κι' ἕνα ψάρι τὸ στόμα καὶ μιλεῖ.

Κάτω στὰ περιβόλια τῆς τρελλο-Μιχαλοῦς
ἀφρονίμοι χορεύουν μαζί με τοὺς τρελλοὺς.
Κάτω στὰ περιβόλια χοροὶ καὶ μυρωδιὰς,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν λιγόνουν τῆς ἄσταταις καρδιάς.

Κάτω στὰ περιβόλια τραγούδια καὶ λυγμοί,
πλέει κι' ὁ κύρ' Ἀλέκος στεφάνια στὴν πυγμή.

Κάτω στὰ περιβόλια Σωτῆρες ἀρ-νουβῶ
σέρνουν τὸν Πεντοζάλη μαζί με τὸν βουβῶ.

Κάτω στὰ περιβόλια φωνάζει κάθε πλὶ
ὅτι διπλὸ μπαζίσι θὰ πάρουν οἱ Διπλοῖ.
Κάτω στὰ περιβόλια χορεύουνε στοιχειά,
πηγαίνει κι' ὁ Καροῦσος Πρέσβυς μες' στὴ Βλαχιά.
Κάτω στὰ περιβόλια—Βλάχα μου καὶ Ρουμᾶνα—
τὸν Βλάχικο χορεύει με Βλάχικα μιὰ μάννα.

Κάτω στὰ περιβόλια με νάζι λιγερὸ
χορεύουν παλληκάρια Βουλγάρικο χορὸ,
καὶ τραγουδοῦν καὶ λένε νὰ πᾶμε συντροφιά
στῆς Βουλγαρίας τὴν Σόφια καὶ τὴν Ἀγιά Σοφία.

Κάτω στὰ περιβόλια μᾶς βλέπουν με στόμα χάσκα
νὰ σέρνουνε χορὸ μ' ἐμᾶς ἡ Σόφια κι' ἡ Τραγιάσκα.
Κάτω στὰ περιβόλια μᾶς, ποῦ κατεβάζουν φρέσκο,
Ρωμηοὶ πηδοῦνε με τοὺς Ὠφ, πηδοῦν καὶ με τοὺς Ἑσκό.

Κάτω στὰ περιβόλια μᾶς κατεβασμέναις μούραις
σέρνουν τὸν Κουλουριώτικο με κρίθιναις κουλούραις,
καὶ τ' ἀφρονίμοι κελαιδοῦν με λάλημα γλυκὸ
πῶς οἱ φαταούληδες κἄνουν φιλοκοκὸ.

**Ἄρμ' ἀνορθωτικὸν
πολὺ συμβολικόν.**

Φ.— Τὸ κάρρο τὸ χωριάτικον κυττῶ
καὶ μ' ἐξᾶψιν πολλὴν χειροκροτῶ,
καὶ με τῆς παπαρούνας τοῦ φλογίζομαι,
καὶ πάλι τοὺς Καδῆδες συλλογίζομαι,
καὶ ὅλους τοὺς ἐκπαγλῶ στὴν πατοῦνα μου,
κι' ὅλους ἡ παπαρούνας, παπαροῦνα μου.

Καὶ τότε στολισμένο, μίο κάρρο,
βλέπω τῆς Ἀνορθώσεως τὸ κάρρο.
Διαβάνει με πανέρι καὶ καλὰ θὰ
καὶ με χειροκροτήματα τρελλά,

καὶ ρόδα ξεφυλλίζονται πολλά,
καὶ σὲ καμπόσους μένουνε τάγκάθια.

Τὸ πλῆθος πρὸς ἀνθρώπων καλεῖ,
τραβᾷ καὶ γλωσσολόγους ἐπισήμους
καὶ ξίφη Στρατηγῶν λαοφιλή,
καὶ ραίνει μὲ μυσχιαῖς διαθεσίμους.

Τί ρόδα, τί δροσιά, τί πρασινάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ τούτη δὲν ξανάδα.
Ἄρμα τροπαιοφόρον προχωρεῖ,
ἔχει καὶ μίαν γλῶσσαν καθαρή,
ἔχει καὶ τοῦ Ψυχάρη μαλλιαρή.

Ἔχει καὶ γὰρ σοφὸν καλαμαράδε
παράσημα σὲ ρόδα κρεμασμένα,
καὶ ἐκείνοι τὰ κυττοῦν οἱ φουκαράδες
μὲ μάτια γὰρ σταυροὺς ξελιγμένα.

Προβαίνει παρελάνων ὁ Σωτήρας
μὲ σύμβολον σωτήριον ἀγκύρας,
ἔχει καὶ ὄργανωτὰς ἀλλοδαπούς,
τὸν Τῶφνελ, τὸν Ἐντοῦ, καὶ τοὺς λοιπούς.

Κοπάδια τῆς Διπλῆς τὸν τριγυρίζουν,
ἐγκώμια γὰρ τοῦτον ψιθυρίζουν,
καὶ ἀπ' ὅλους ὁλοένα λιθανίζονται,
καὶ κάθε ξεχασμένος ταλανίζεται.

Ἄρματῆλ᾽ αὐτῆς σήμερα προβάλλει,
καὶ Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλᾷ,
καὶ ἂν φτερινισθῇ καὶ ἐκεῖνος ὅπως ἄλλοι,
τοῦ λέν ἀπὸ πικτοῦ: χαῖρ ὅλα.

Ἀνορθωτῆς ἐλαύνει λυγιστὸς
φόβητρον κάθε μούμιας καὶ ξοάνου,
καὶ ὁ Βασιλῆας σὰν πάντα γελαστός
γὰρ στέφανο τοῦ δίνει τὸν Στεφάνου.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλᾷ
καὶ γύρω του βομβεῖ λαοὺ μελίσσι,
καὶ μὲς' στὰ θυμὰτά του τὰ πολλά
καὶ ἔνα μουγγὸ τὸν κάνει νὰ μιλῇ.

Κοσμάκης καὶ λαὸς ἐχειροκρότει,
καὶ πίπιζαῖς βαροῦσαν καὶ νταούλια,
καὶ ὁ κύρ' Ἀλεξάνδρης τὸν Μιστριώτη
τὸν ραίνει μὲ ροδόφυλλα καὶ φούλια,
ὅμως καὶ ὁ Μιστριώτης δίχως κἀμια
ραίνει τὸν Θεσσαλὸ μὲ μπουμπουκάκια.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως ἐλαύνει
καὶ ἀμέσως ἀφυπνίζονται καὶ οἱ χαῖνοι,
ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως περνᾷ
καὶ νέκταρ, Περικλέτο μου, κερνά.

Ρίχνει καὶ κατὶ σκούπαις σὲ κυρίους,
ρίχνει καὶ κατὶ πάγους πρὸς Ἀρείους,
ποῦ καίονται καὶ βράζουν γὰρ τὸν Ἀρείον,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ κάρρου μέλ' πουν στόματα
σὲ πτήσεις ὑψηλὰς μεγαλυνάριον,
ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ κάρρου κατὶ κόμματα
συγκρίνουν πρὸς ἐκείνας τὴν Ἰκάρειον.

Μέλος ἀκούεται χορῶν καὶ μπάλων ἐγγυρίων,
καὶ πλῆθος ἔρχεται πυκνὸν αἰρετικῶν Ἀρείων,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τοὺς Ἀρείους ψάλλει
καὶ τούτων ἐπὶ πίνακος γυρεῖ τὸ κεφάλι,

Ἦχον μεγάλας ἄριαις Ἀρείων μαχητῶν
καὶ ἐμπιστοσύνης ζήτημα γεννοῦν' στὸν Κυβερνήτην,
καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρσιν δὲν ἐξαιροῦν καὶ αὐτὸν
τὸν μέγαν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην.

Σ' αὐτὰ τὰ Διονύσια τῆς γῆς τῶν Ἠλυσίων
καὶ σ' ἓνα τέτοιο πόλεμο τοῦ κόσμου μυροδόλο
σπουδαῖος λόγος γίνεται περὶ Διονυσίων,
καὶ παίζουν οἱ Διονύσηδες πολὺ μεγάλο ρόλο.

Ἀνθοπόλεμοι, χαραῖς, πανηγύρια καὶ χοροί,
καὶ ἡ Σονάμπουλα τοῦ Πῶπ ἐν θριάμβῳ προχωρεῖ,
καὶ ἔχει τώρα σύνθημά της τὸν υἱὸν τοῦ Νικηράτου,
τὸν ἀείμνηστον Νικίαν...

Π.— Θεὸς σ' χωρέστον... τί γὰρ
ποῦ τὴν μνήμην του καὶ τώρα τὴν τιμοῦν ἀνορθοῦται...
τέτοια δόξα καὶ ὁ Νικίας τὴν ἐπρόσμενη ποτὲ;

Φ.— Ἀλλ' ὅμως ἄς ἀφῶμε τὰ στεῖλα, μασκαρᾷ,
καὶ τὴν Σοφίαν ψάλλωμεν τὴν Σλήμαν σοβαρά,
Τούτη μας τὴν ἀρχόντισσα, ποῦ νοιώθει μέσα πόνο
νὰ δώσῃ καὶ ζωὴ καὶ γειὰ
στὴν δύστυχη φτωχολογιά,
τὴν χαιρετῶ, τὴν προσκυνῶ, τὴν ροδοστεφανῶ.
Παλὴν γυναῖκα σὲ μισαλὸ καὶ στὴν ψυχὴ μεγάλη,
καὶ κάθε ροδοπόλεμος ἄς τῆς γενῇ χαλάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινῶν ραφεῖον ἐν τοῖς πρώτοις
καὶ ἂν εἶσαι τῆς κομψότητος ἀλήθεια θιασώτης
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετρητοῖς ἐνδύου,
εἴκοσιν αὖξων ἀριθμῶς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Τῶν Ἀνιάτων Ἀσυλον, ἀνταξίων ἐπαίνων,
ἐξέδωσ' ἐκθεσὶν λαμπρὰν περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀθανασίου Μπρότουρα μελέτη γλωσσική
τὰ μάλα περισπούδαστος καὶ ἐπιστημονική.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.